

Ngự Sử Đại Nhân Bôn Tàu Trên Con Đường Phản Đối Đoàn Tụ

Contents

Ngự Sử Đại Nhân Bôn Tàu Trên Con Đường Phản Đối Đoàn Tụ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17

Ngự Sử Đại Nhân Bôn Tàu Trên Con Đường Phản Đối Đoàn Tụ

Giới thiệu

Editor: Cao Ying. Thể loại: đoản văn, cung đình hầu tước, hoan hỉ oan gia, HE. Mọi người đồn nhau rằng thừa tướng p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-su-dai-nhan-bon-tau-tren-con-duong-phan-doi-doan-tu>

1. Chương 1

Nhất

Bích nguyệt. Hoàng đô.

“Nghe nói thừa tướng muốn thú một nam tử làm vợ?”

“Chứ gì nữa, đồn rầm cả thành luôn rồi kìa!”

“Sính lễ cũng chuẩn bị rồi! Mười tám rương! Chẳng kém gì thú một cô nương!”

“Thú nam thê? Đúng thật là người đầu tiên ở Bích Nguyệt chúng ta nha!”

“...”

Nhị

Phủ ngự sử.

Ngự sử đại nhân lòng đầy căm phẫn, hung hăng đập chén trà xuống bàn, “Hoang đường! Vô liêm sỉ! Ghê tởm!”

Lễ bộ thượng thư nhất thời hối hận vì đã nói chuyện này với ngự sử, “Đại nhân, việc đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể một nhắm một mở.”

Ngự sử nghiêm mặt, “Tại sao không nói chuyện này cho ta nghe từ sớm?!”

Lễ bộ thượng thư xấu hổ, “Cái này... Tốt xấu gì cũng là chuyện riêng của thừa tướng, ta nghĩ ngài đã sớm biết.”

Ngự sử đại nhân phẫn nộ, “Ta đúng là có biết chuyện hấn thành thân, nhưng không biết hấn muốn thú nam thê! Hoang đường! Bích Nguyệt có quy định nam tử được cưới nam tử hả? Cái tên ghê tởm đó! Đoạn tុ cũng không cần phải kiêu ngạo như thế!”

Lễ bộ thượng thư lau mồ hôi, “Nhưng mà đại nhân, trong bộ luật cũng không viết rõ nam nhân không được thú nam thê...”

Ngự sử trừng hấn, “Đó là vì hấn thất học! Thê là gì? Thê chính là nữ nhân! Thừa tướng cái tên đó! Quả thật chẳng xem luật lệ Bích Nguyệt ra gì mà! Chuyện này bệ hạ có biết chưa?!”

Lễ bộ thượng thư nói, “Chắc là... chưa.”

Ngự sử phát tay áo, “Hừ, chờ đó, bây giờ ta vào cung bẩm báo với bệ hạ, cái tên đoạn tុ không xem luật lệ ra gì đó, ta nhất định không tha đâu!”

Tam

Hoàng cung.

Ngự thư phòng.

Tiếng oán giận truyền ra từ bên trong.

Ngự sử vô cùng phẫn hận, “Bệ hạ! Cái loại không xem luật lệ của Bích Nguyệt ra gì cần phải nghiêm trị! Bệ hạ!”

Hoàng thượng đỡ trán không nói gì.

Ngự sử đại nhân tiếp tục, “Hấn thân là thừa tướng, thế mà dám hoang đường đi thú một nam thê! Chuyện này nếu bệ hạ để yên, vậy thì Bích Nguyệt sẽ thay đổi suy nghĩ a! Nga! Chẳng lẽ thích nam tử liền thú người ta về, vậy thì giới tính còn ra gì nữa a! Tôn giáo lễ pháp bỏ đi đâu?! Bệ hạ!”

Hoàng thượng đỡ trán không nói gì.

Ngự sử đại nhân nói tiếp, “Cứ thế này, không khí ở Bích Nguyệt sẽ bị ô nhiễm! Mỗi người đều thấy đoạn tុ là chuyện bình thường, vậy thì đó đã biến thành bệnh trạng rồi! Chẳng lẽ bệ hạ nhẫn tâm nhìn thừa tướng dẫn đầu những người làm ô nhiễm không khí Bích Nguyệt, làm thịnh thế của vương triều suy giảm... Ai! Tóm lại, hành vi trái với luân thường đạo lý này là tuyệt đối không thể cho phép xảy ra!”

Hoàng thượng rút rút khóe miệng, rớt cuốc mệt quá chịu không nổi, ngẩng đầu, “Ái khanh, hôm qua trẫm ngủ không được ngon.”

Ngự sử đại nhân quả quyết, “Vậy thì bệ hạ càng phải nghiêm trị chuyện này! Đoạn tុ sẽ làm ô nhiễm không khí cho nên bệ hạ mới không khỏe!”

Hoàng thượng vô lực, “Đoạn tុ không thể tách được, huống chi thừa tướng muốn đoạn tុ tuyệt tôn thì liên quan gì tới ta?”

Ngự sử đại nhân kích động, “Bệ hạ! Thừa tướng là thần tử của người, nghe lệnh của người, nếu bệ hạ không quan tâm tới chuyện của hấn, vậy thì còn có ai có thể quan tâm?! Chẳng lẽ cứ mặc kệ hấn đi thú nam thê? Cái này quả thật là không xem thể diện của triều đình ra gì mà!”

Hoàng thượng hối hận vì đã phản đối ngự sử, vô lực giương mắt, “Ân... Trẫm đã biết, nhưng mà chuyện này trẫm không thể nghe theo lời mỗi mình người, nếu chúng đại thần đều phản đối thì trẫm sẽ nghiêm trị thừa tướng, được không?”

Ngự sử là một người thông minh, lúc này hoàng thượng muốn hấn kéo đồng minh viết tấu chương.

Tất nhiên hấn rất hưng phấn gật đầu, “Đến lúc đó hoàng thượng phải nghiêm trị nha!”

Hoàng thượng giật giật khóe miệng, trẫm mặc không nói.

Tứ

Đêm đó.

Phủ hình bộ thượng thư.

Trong thư phòng vang lên tiếng trách cứ oán giận không thôi.

Ngự sử đại nhân bước tới bước lui, “Ta ban đầu cũng ưa hấn! Nhưng hấn ngàn vạn lần cũng đừng đoạn tỵ đi thích nam nhân! Hơn nữa còn dám thú nam thê làm ô nhiễm không khí Bích Nguyệt!”

Hình bộ thượng thư mặt than, “Hấn đoạn tỵ liên quan gì tới ta?”

Ngự sử đại nhân giận đỏ mặt, “Tầm nhìn hạn hẹp! Hấn đoạn tỵ làm ô nhiễm không khí Bích Nguyệt! Làm cho Bích Nguyệt thịnh hành nam phong, nam sủng nam quan nam thê nam thiếp có thể thấy ở khắp nơi! Người không thấy bực?! Không thấy ghê tởm?!”

Hình bộ thượng thư không biết tại sao mình lại bị chửi thành con chuột, có chút mất hứng nói, “Không thấy.”

Ngự sử đại nhân phẫn nộ, “Người! Người đúng là khúc gỗ mục nát! Uống cho ta đã xem người là bạn tâm giao! Ai ngờ người và ta lại có suy nghĩ quá khác nhau!”

Hình bộ thượng thư lại bị mắng, bình tĩnh nói, “Người nói xong rồi chứ gì, vậy thì thông thả về đi, ta không tiễn.”

“Người!”

Hình bộ thượng thư đứng dậy, mặt than, “Sẵn tiện nói cho người biết, từ khi vào cung ta đã phát hiện mình có xu hướng đoạn tỵ, nếu không có chuyện gì thì đừng chạy tới đây, mắc công làm người thấy ghê tởm thì không tốt.”

Ngự sử đại nhân vừa nghe tới đoạn tỵ liền rung mình, tức giận, “Không muốn ta tới đây thì cứ nói thẳng! Đừng dùng lý do đó để đuổi ta!”

Nói xong, xoay người đi về.

Ngũ

Mở đầu bất lợi làm ngự sử đại nhân buồn bực.

Ban đêm nằm trên giường cũng trần trọc không yên.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện thừa tướng nâng kiệu đi đón nam nhân về là đã cảm thấy không thoải mái.

Hận không thể nhào tới đâm chết tên đoạn tỵ đó.

Hôm sau vào triều quả nhiên gặp thừa tướng.

Tự nhiên trong mắt sẽ không có hòa nhã.

Một người phong thần tuần lãng trong mắt hấn ngày xưa nay đã bị hấn xem thường.

Lúc bãi triều hấn chỉ hừ một tiếng, cất bước đi.

Ngoài cửa đựng phải tướng quân đang chuẩn bị về phủ.

Hấn nhân tiện nói hai người đã lâu không uống rượu, tướng quân vừa nghe liền hờn hờ mời hấn về phủ.

Đợi cho đến khi hai người uống qua ba tuần rượu.

Ngự sử đại nhân thở dài, “Ai...”

Tướng quân đặt chén rượu xuống, “Quý đại nhân có chuyện gì sao?”

Ngự sử đại nhân ủ rũ mặt mày, “Thực không dám giấu diếm, chuyện cưới vợ của thừa tướng làm ta đau đầu.”

Tướng quân khó hiểu, lớn mật đoán, “Có lẽ nào... người thích hấn?”

Ngự sử đại nhân bị sặc, “Khụ khụ khụ khụ... Hoang đường! Sao ta có thể thích một tên đoạn tỵ được!”

Sắc mặt tướng quân cứng đờ, “Nga.”

Ngự sử đại nhân tức giận, “Thật ra hấn muốn thú nam thê làm ô nhiễm không khí và làm sai luật lệ của Bích Nguyệt! Ta thân là ngự sử giám sát các quan lại, hành vi không kiềm chế này nào có thể dung tha!”

Tướng quân nói, “Cái này... ở cùng nam tử là hành vi không kiềm chế?”

Ánh mắt ngự sử lạnh thấu xương, “Người nói xem.”

Tướng quân buồn bực, “Người cũng gặp nhiều cặp nam nam a.”

Ngự sử đại nhân nói lớn, “Vì bọn họ không được khai hóa! Không biết liêm sỉ!”

Tướng quân rút khóe miệng, thật sự không dám nói với ngự sử đầy tớ của mình vừa dâng lên cho hấn một nam sủng.

Buồn bực ngồi bồi ngự sử cả buổi chiều, cuối cùng thấy hấn say gục xuống bàn, tướng quân liền kêu gia đình đưa hấn về phủ.

Lục

Mấy ngày sau ngự sử đại nhân cứ tiếp tục bôn tẩu.

Một là lấy cớ ôn chuyện, hai là tới xem nhạc.

Hoặc tự mình tìm tới cửa, làm bộ đi ngang vào thăm.

Ban đêm trở về quý phủ, hấn không phải say bất tỉnh nhân sự mà là tức giận, lòng đầy căm phẫn.

Hảo khổ cực.

Nhưng các vị đại thần khác cũng chẳng được sung sướng gì cho cam.

...

Hộ bộ thượng thư tấu trình, “Bệ hạ! Quý đại nhân hôm qua tới tìm thần, ngồi giảng luật lệ của Bích Nguyệt với thần, mấy hôm trước thần bận chuyện sổ sách, mấy đêm rồi không được ngủ, hấn lại... Ai, thần sắp chết tới nơi rồi.”

Hoàng thượng đỡ trán, không nói gì.

Lễ bộ thượng thư tiếp lời, “Bệ hạ! Cứ để Quý đại nhân như vậy thật sự không tốt, hôm đó thần đang tiếp đãi tân khoa tiến sĩ của năm nay, hấn chạy vào giảng mấy lời phản đối này nọ, thiếu chút nữa dọa chạy đám học tử.”

Hoàng thượng đỡ trán, không nói gì.

Thái phó nói tiếp, “Bệ hạ! Ngự sử đại nhân đối với sự thật quá mức cực đoan, cự thần hôm đó bị hấn bám không buông, hấn nói về chuyện thừa tướng cưới vợ, đứng dưới nắng nói liên tục trong một tiếng, cự thần về phủ phải nằm trên giường cả ngày mới có thể lết tới đây bẩm báo với bệ hạ.”

Hoàng thượng vẫn im lặng.

Tướng quân định nói, “Bệ hạ, thần...”

Hoàng đế hơi giương mắt nhìn hấn.

Tướng quân dáng vẻ bệ vệ nhất thời sụp xuống, thanh âm buồn bã, “Thần muốn nói, hôm đó ngự sử uống sạch rượu ở nhà thần...”

Hoàng đế đau đầu, đầu cũng thấy đau, “Chúng ái khanh đều về trước đi, tối qua trăm không được ngủ ngon.”

Thất

Có rất nhiều chuyện, hoàng thượng chẳng thềm quan tâm.

Nhưng có chuyện nhất định phải phân định, hấn lại quay lại chẳng muốn quan tâm.

Ai kêu thần tử đều là người của hần, cảm giác vừa làm vua vừa làm cha thật sự rất bi ai.

Chẳng trách ngày nào hần cũng tiêu cực, biếng nhác.

Bên hồ nước xanh, ánh nước lập lờ.

Hoàng đế miễn cưỡng ngồi trong lâu, xung quanh là vườn hoa, ngáp một cái, “Ái khanh, gần đây người rất bận rộn?”

Ngự sử đại nhân hổ thẹn, “Bệ hạ, chuyện lần trước thần nói với bệ hạ, thần không làm được.”

Hoàng thượng nhướn mày, “Trẫm phân phó người nhất định phải làm khi nào? Người đã lo liệu nghĩa là cũng đã thuyết minh cho suy nghĩ của mọi người, người cũng nên...”

Ngự sử kinh hãi, lớn tiếng nói, “Bệ hạ! Chuyện này sao có thể mặc kệ! Các vị đại thần không phối hợp là vì thần vẫn chưa làm tốt! Chỉ cần cho thần thêm thời gian là được! Thần tin chắc sẽ làm bọn họ thay đổi suy nghĩ và nhận ra sự nguy hại này!”

Hoàng thượng thở dài, vẫy tay, “Ái khanh, người lại đây.”

Ngự sử nghiêng người sang.

Hoàng thượng tới gần, nói nhỏ vào lỗ tai hần, “Thật ra trẫm đã ngầm đồng ý.”

Ngự sử đại nhân khiếp sợ, phần nộ ngập tràn, “Bệ hạ!”

Hoàng thượng áp chế bàn tay run rẩy của ngự sử, mắt mang ý cười, “Ngầm đồng ý cho thừa tướng thú nam kê, chính là để thăm dò suy nghĩ của mọi người, dụng ý thật sự của trẫm...”

Ngự sử đại nhân không hiểu sao lại nổi da gà.

Hoàng thượng cười thản nhiên, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, “Dụng ý thật sự của trẫm là thú nam kê — lập hậu!”

!!!

Ngự sử đại nhân trong đầu vỡ vụn, “Hả...”

Hoàng đế ngồi thẳng dậy, nâng cao âm điệu, “Trong lịch sử của Bích Nguyệt, ngay cả nữ đế còn có, thế thì sao không thể có nam hậu?”

Ngự sử đại nhân như bị hóc xương, “Nhưng bệ hạ! Chuyện này... hoang đường lắm!”

Hoàng thượng cười, “Vậy nếu ta muốn làm chuyện hoang đường thì sao?”

Ngự sử đại nhân cả kinh, “Cái... cái gì...?”

Hoàng thượng cười bí hiểm, chậm rãi cầm tay ngự sử lên, thanh âm như tiếng nói từ địa ngục giữa tháng tư mùa xuân, lả lướt trôi vào lỗ tai.

“Ái khanh, chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy, người vẫn không cảm nhận được tâm ý của trẫm dù chỉ một chút?”

Bát

Ngự sử đại nhân bị dọa sợ thật rồi.

Cả người như hồn ma bay bay về phủ.

Ban đêm nằm trên giường, bên tai vang vọng câu nói ôn nhu kia, “Tâm ý của trẫm ~”

Giường và chăn bắt giắc cũng run lên.

Chỉ cần nghĩ tới hai nam nhân xích lô quần lấy nhau, ngự sử đại nhân liền úp mặt vào gối nôn a nôn.

Trong lòng có ngàn tư vị không thể lý giải.

Cho nên.

Suốt cả đêm trong phòng ngự sử luôn vang lên giọng nói, ồ ồ chẳng ngừng run.

“Sao có thể...”

“Sao lại...”

“Không thể a...”

“Hắn bị mù sao...”

...

Ngự sử đại nhân bị bệnh.

Sáng hôm sau, hoàng thượng thấy trong triều có một chỗ trống.

Hắn yên lặng thở dài, bản thân có lẽ có chút vô nhân đạo.

Thôi lỡ rồi thì vô nhân đạo thêm chút nữa cũng chẳng sao.

...

Phủ ngự sử.

Hoàng thượng vỗ vỗ ồ ồ, “Ai, ái khanh, sao người lại trốn trẫm?”

Ngự sử đại nhân giả chết, “...”

Hoàng thượng trầm thía nói, “Trẫm biết nhất thời người không thể chấp nhận, nhưng trốn tránh thì cũng không thể giải quyết được a.”

Ngự sử đại nhân giả chết, “...”

Hoàng thượng nói tiếp, “Coi như trẫm là người nhìn thấy từng bước tiến của người, lúc trước người là ngự sử hăng hái vui vẻ, ai ngờ chỉ vì một chuyện này mà lại làm người sợ tới thế.”

Ngự sử đại nhân giả chết, “...”

Hoàng thượng thở dài, “Tóm lại, chuyện thành thân của thừa tướng sẽ không có gì thay đổi, nếu người đi quấy rối nghĩa là người làm trái ý ta.”

Ngự sử đại nhân giả chết, “...”

Hoàng thượng hỏi, “Có nghe rõ không?”

Ngự sử đại nhân giả chết, “...”

Hoàng thượng vỗ ồ ồ, “Trả lời!”

Ngự sử rầu rĩ, cắn răng, “Thần... đã rõ.”

Hoàng thượng vừa lòng cười, “Ân, vậy mới ngoan chứ. Tuy rằng gặp chuyện phóng khoáng người có chút cực đoan, nhưng chỉ cần sửa đổi thì trẫm vẫn sẽ cưng chiều người.”

2. Chương 2

Cửu

Hoàng đế đến thăm làm ngự sử đại nhân cảm thấy nguy hiểm đang rình rập.

Đêm đó.

Phủ hình bộ thượng thư.

Ngự sử đại nhân khấp khiễng chạy vào, “Lục huynh, cứu mạng!”

Hình bộ thượng thư buông cuốn sách, mặt than nhìn hắn, “Lại có chuyện gì nữa?”

Ngự sử đại nhân hoảng loạn, “Bệ hạ nói thích ta! Ta phải làm sao bây giờ! Ta... ta không phải đoạn tụ a!”

Lông mày của hình bộ thượng thư rớt cuộc cũng nhướn lên, “Bệ hạ, thích người?”

Ngự sử đại nhân nói năng lộn xộn, “Người nghĩ rằng ta thích nói giỡn với người lắm hả?! Ta phải làm sao đây! Ta không phải đoạn tụ! Làm sao mới cự tuyệt được?! Ta, ta không muốn... bị nam nhân... cho dù là bệ hạ cũng không được!”

Lông mày của hình bộ thượng thư hạ xuống, “Thật khó làm cho người hưởng thụ thánh ân.”

Ngự sử đại nhân uất hận, “Bây giờ người còn có tâm tình chọc ta! Ta tìm người là muốn nhờ người tìm chủ ý, chứ không phải tới nghe người nói nhảm!”

Hình bộ thượng thư ra chủ ý theo yêu cầu, “Bệ hạ thích người chỗ nào thì đổi là được rồi.”

Ngự sử đại nhân buồn rầu, “Ta làm sao biết bệ hạ thích ta ở chỗ nào chứ?!”

Hình bộ thượng thư nói, “Nói với bệ hạ, người có người trong lòng rồi.”

Ngự sử đại nhân nhíu mày, “Cái này không được.”

Hình bộ thượng thư đảo mắt qua, trong mắt mang chế nhạo đã che đi, “Vậy chỉ có thể chấp nhận bệ hạ, ở lâu ngày thì người ta cũng ghét rồi bỏ người thôi.”

Ngự sử đại nhân rớt cuộc cũng tỉnh ngộ, giơ chân đá, mắng to, “Chủ ý xàm xí!”

Thập

Ngự sử đại nhân sống qua nửa tháng chật vật không yên.

Nháy mắt cũng tới ngày thừa tướng thành thân.

Nhìn phủ thừa tướng gửi thiệp mời tới, ngự sử đại nhân lạnh lùng hừ một tiếng, tức giận bình ổn lại hơi thở.

Hôm đó.

Ngự sử đại nhân vốn tính không đi, nhưng gần đến giờ, ma xui quỷ khiến thế nào cũng vác mặt tới.

Hắn chỉ muốn tới nhìn xem, có bao nhiêu đồng minh (?) phản bội hắn.

Tại bữa tiệc.

Các vị quan lớn cùng ngồi một bàn.

Lễ bộ thượng thư cười nói, “Không thể tưởng tượng được, hôm nay lại náo nhiệt như thế!”

Tướng quân sang sảng uống xong một chén rượu, “Lúc này xem bọn họ bái đường mới thú vị! Lần đầu tiên nhìn thấy tân nương tử không đội khăn trùm đầu! Hahaha!”

Hộ bộ thượng thư cười, “Tân nương tử là nam, đương nhiên là không thể dùng cách thú cô nương bình thường rồi.”

Tướng quân cười to, “Thật ra cái ta quan tâm nhất là, có thể đợi được tới lúc động phòng hay không!”

“Hahahaha...”

“Hahaha...”

Ngự sử đại nhân thối mặt uống rượu giải sầu, chúng đại thần cũng chẳng nhìn thấy không khí ảm đạm lấy người hắn.

Thập nhất

Ban đêm.

Ngự sử đại nhân say khướt về phủ.

Tiểu tỳ tớ muốn tới đỡ nhưng ngự sử đại nhân lại gạt tay ra.

Một tay chống tường, khập khiễng bước đi.

Bước ra khỏi cửa gặp thừa tướng mặt hỉ phục tươi cười tiễn khách.

Ngự sử đại nhân cười lạnh lùng, “Cung chúc thừa tướng và phu nhân trăm năm hạnh phúc.” Đoạn tử tuyệt tôn.

Thừa tướng mỉm cười, “Thật sự không nghĩ tới Quý đại nhân sẽ đến, đa tạ đã chúc phúc.”

Ngự sử đại nhân lạnh lùng phát tay áo, ngẩng đầu bước ra ngoài.

Chờ tới khi ra khỏi tầm mắt của thừa tướng, ngự sử đại nhân gục xuống, ngã ngồi dưới chân tường.

Từ từ thở một hơi, suy nghĩ vô cùng rối rắm.

Đoạn tụ...

Cái tên ghê tởm đó...

Nhưng hắn không cần được...

Ngồi hồi lâu.

Một đôi giày tuyết trắng hiện ra trước mặt ngự sử.

Hoàng thượng hỏi, “Ái khanh, sao lại trốn trong góc tường ngồi khóc như thế?”

Thập nhị

Thật ra sau khi tiệc cưới kết thúc hoàng thượng mới tới.

Hơn nữa còn đi cửa sau, một mình gặp thừa tướng phu phu, nhìn cảnh mới mẻ.

Không nghĩ mới ra khỏi, đi được vài bước thì gặp ngự sử đại nhân hồn bay phách lạc, lệ rơi đầy mặt.

Trong lòng có chút đau.

Nếu bàn về trình độ chán ghét đoạn tụ của ngự sử đại nhân, người khác có lẽ không biết, nhưng hoàng thượng thì lại hiểu.

Nhưng mà hắn là người ngoại trừ chuyện có người uy hiếp tới địa vị giang sơn của hắn ra, tất cả những chuyện còn lại hắn đều ở tư thế bàng quan.

Chuyện riêng tư của thần tử, cho dù hắn có biết nhiều tới đâu, cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Tối nay hoàng thượng lại nhịn không được cảm thán trong lòng:

Sao nhìn cái người to lớn như thế lại yếu ớt như vậy.

Chờ đưa ngự sử về tới phủ, ngự sử đại nhân say rượu lớn mật nắm ống tay áo hoàng thượng.

Ngự sử vẻ mặt chua xót, ánh mắt tan nát, ai oán nói, “Bệ hạ, tại sao bệ hạ lại cho phép thừa tướng thú nam thê?! Hành vi trái với luân thường đạo lý này, thật sự rất trơ trên!”

Hoàng thượng gỡ tay ngự sử ra, khó khi nào nghiêm túc, “Ái khanh, hôm nay ngươi cũng nên thấy bọn họ bái đường, trầm ở phía sau cũng thấy, trong mắt hai người có đủ tình ý, cũng rất đẹp đôi mà?”

Ngự sử đại nhân nghẹn lời, “Nhưng... cái này rất trơ trên...”

Hoàng thượng ngồi xuống cạnh giường, “Vậy trầm hỏi ngươi, chuyện gì là trơ trên?”

Ngự sử đại nhân ấp úng, “Chính... chính là chuyện này...”

Hoàng thượng sờ đầu ngự sử, “Chỉ là hoan ái thôi mà. Nam nữ có thể thì sao nam nam lại không?”

Ngự sử đại nhân cắn răng, “... Ghê tởm.”

Hoàng thượng than thở, “Đó là vì ngươi không nhìn một cặp tình nhân.”

Thân thể ngự sử đại nhân không nhịn được run lên, bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh, tay chân luống cuống tìm chỗ che lại.

Hoàng thượng vươn tay ngăn lại, “Lớn rồi, bình thường cũng nhìn rất quả quyết, chỉ có việc này là trong đầu không rõ ràng.”

Ngự sử đại nhân run run, “Bệ hạ, thần, thần muốn ngủ.”

Hoàng đế nhìn ngự sử mang bộ dáng sợ hãi.

Bình tĩnh trong lòng nhịn không được dâng lên chút tức giận.

Tuy biết là không được lưu manh như thế nhưng hấn vẫn cúi xuống hôn.

“Ái khanh...”

“Ngô...”

Bờ môi ấm áp, ngự sử đại nhân lập tức choáng váng.

Thập tam

Hấn hung hăng đẩy hoàng thượng ra.

Ngự sử then quá hóa giận, “Bệ hạ! Người! Người người người...”

Hoàng thượng im lặng không nói gì.

Ngự sử đại nhân tức giận không hề nhẹ, vô số từ ‘ghê tởm’, ‘hạ lưu’, ‘vô liêm sỉ’ nghẹn lại ở yết hầu, không thể nào mắng được.

Sóng mũi cay cay, hấn ôm đầu kịch liệt la hét, “Bệ hạ sao lại thích thần! Bệ hạ nói đi, thần sửa!”

Hoàng thượng rút rút khéo miệng, “Trẫm thích người ở chỗ người ghét đoạn tụ, người sửa đi.”

Ngự sử đại nhân muốn ngắt tới nơi, uất ức, “Không thể! Thần sẽ không theo bệ hạ! Bệ hạ sẽ sớm mất từ bỏ!”

Hoàng thượng thiện ý, “Ái khanh say rồi.”

Ngự sử đại nhân phẫn nộ rít gào, “Bệ hạ sẽ sớm từ bỏ!”

Hai má đỏ bừng, tóc dài rối tung, ánh mắt nảy sinh ác độc, mặc dù là mỹ nam nhưng cũng sắp có tâm tư đó rồi.

Hoàng thượng lắc đầu, bảo gia đình.

“Hầu hạ chủ nhân của người.”

Lúc này hấn mới từ từ hồi cung.

Thập tứ

Ngự sử đại nhân bị hoàng thượng hôn.

Sáng hôm sau, ngự sử tỉnh lại, hấn không quên đi chà miệng.

Sắc mặt âm trầm vác xác lên thượng triều.

Trong triều đình, ánh mắt của ngự sử cũng chẳng mang nét hòa nhã.

Hấn nhìn chằm chằm môi hoàng thượng thật lâu, hận không thể dùng ánh mắt khoét môi hoàng thượng.

Nhưng mà tiếc thay da mặt hoàng thượng rất dày, hấn giả bộ như không thấy.

Nhưng ngự sử thì tức giận tới mức bị nội thương.

Lại qua nửa tháng sống trong buồn bực.

Lực chú ý của ngự sử lúc này mới dời khỏi chuyện “bị hoàng thượng thích” sang chuyện khác.

Mà cái chuyện kia thì lại làm hấn cực kì tức giận hơn vạn phần.

Ổ Trường Nguyệt lâu vừa mới đưa về một tiểu quan!

Nghe nói bộ dáng bấy! phần! giống! hấn!

Trong lúc làm việc, ngự sử biết được tin này, thật sự muốn thổ huyết tới nơi, thiếu chút nữa máu tươi ngập cả đài ngự sử!

Xế chiều hôm đó, ngự sử mang bộ dáng giống như muốn đi giết người đứng trước cửa Trường Nguyệt lâu.

Chưởng sự nơm nớp lo sợ, “Không biết đại nhân đến đây là có việc gì?”

Ánh mắt ngự sử đại nhân lãnh liệt, “Gọi tên tiểu quan Văn Phong lên đây cho ta!”

Vì thế.

Văn Phong bị gọi lên.

Trong tiết trời cuối xuân, có một mỹ nhân đẹp như hoa bước đi trên hành lang, mặc y phục mùa xuân màu đỏ tía, chậm rãi bước tới chỗ ngự sử.

Như thi như họa, cảnh đẹp ý vui.

Văn Phong nhẹ nhàng cúi đầu, “Văn Phong xin ra mắt ngự sử đại nhân.”

Tương tự chính là ngay cả nụ cười cũng giống, làm cho ngự sử bị nội thương muốn ói ra máu.

Thập ngũ

Đêm khuya.

Phủ Kinh Triệu Duẫn.

Kinh Triệu Duẫn đang ăn cơm bị kéo tới nghe ngự sử than thở.

Ngự sử đại nhân phần hận dùng bình rượu đập đập mặt bàn, “Có cách nào niêm phong kỹ viện đó không!”

Kinh Triệu Duẫn bất đắc dĩ sửa lại, “Quý đại nhân, Trường Nguyệt lâu không phải kỹ viện.”

Ngự sử đại nhân tức giận trừng mắt, “Ổ đó tiểu quan còn có nữa mà! Vậy thì chẳng khác nào kỹ viện dơ bẩn chứ?! Chính là nơi không sạch sẽ! Không niêm phong đúng là thiên lý khó chứa!”

Kinh Triệu Duẫn than thở, nói huych tẹt ra, “Chẳng phải chỉ vì có tên tiểu quan giống ngài thôi sao, đại nhân, cái này không thể tính a!”

Ngự sử đại nhân kinh sợ, “Ngươi biết?!”

Kinh Triệu Duẫn vô lực, “Tiểu quan đó treo biển hành nghề, quan lại trong kinh cơ bản đều biết.”

Ngự sử đại nhân tức giận, “Vậy tại sao không có ai nói cho ta biết? Nếu lần này không phải bên đài ngự sử phá án biết được chút chi tiết, chẳng lẽ các ngươi muốn giấu ta cả đời?!”

Kinh Triệu Duẫn có chút bất đắc dĩ, ánh mắt “ngươi nói tiếp đi” nhìn ngự sử.

Ngự sử đại nhân liền hiểu ra, cười giận dữ, lạnh lùng tới dọa người, “Hảo...! Hảo...! Các ngươi đều... rất giỏi chịu đựng!”

Ai cũng biết chỉ có hấn là không!

Cái này...

Là có ý gì chứ?!

Thập lục

Ngự sử đại nhân cảm thấy bị đồng nghiệp phản bội thật đau khổ.

Tuy rằng hình dung như vậy có chút già mồm cãi láo.

Nhưng sự thật là vậy mà.

Bọn họ đều biết hẳn có nghịch lân trong lòng, nhưng lại cứ để nó sinh trưởng, chờ nó ra ngoài, rồi chờ xem náo nhiệt!

Hoàng thượng một tay cầm tấu chương, một tay chống cằm, miễn cưỡng ngáp, an ủi, “Ái khanh, người suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Ngự sử đại nhân bị ghen.

Hoàng thượng lại nói, “Bọn họ cũng giống trăm thôi, theo nguyên tắc nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện, thật ra tiểu quan kia thế nào, liên quan gì tới bọn họ?”

Ngự sử đại nhân bị ghen.

Hoàng thượng đưa mắt về tấu chương, nhướn mày, “Nhưng mà... Tấu chương người đề nghị niêm phong toàn bộ kỹ quán trong hoàng đô là sao?”

Ngự sử đại nhân cảm giận, “Ý tứ nằm trên mặt chữ, gần đây đài ngự sử cũng thấy có không ít quan viên lui tới nơi dơ bẩn đó, thần nghĩ, chỉ có niêm phong mới giữ được thể diện của triều đình!”

Hoàng thượng mím môi, phảng phất trầm tư, “Ấn... Niêm phong vài kỹ quán thì xem ra còn được, chứ Trường Nguyệt lâu thì sợ không thể.”

Ngự sử đại nhân nhú mày, “Chỗ đó mới là nơi dẫu đầu đó!”

Hoàng thượng thương hại nhìn ngự sử, không đành lòng thở dài, “Người cũng biết đó là nơi dẫn đầu còn gì! Sao chẳng nghĩ nó dưới chân thiên tử mà trăm năm vẫn không đổ, đồng nghĩa với việc đằng sau có người chống lưng?”

Ngự sử đại nhân mở to hai mắt, ghen hòng nói không nên lời, “!!!”

3. Chương 3

Thập thất

Trời không giúp thì tự mình làm, cầu người không bằng cầu mình.

Ở thời khắc ngự sử nhận ra không ai đứng cùng mặt trận với mình, hẳn hoàn toàn buông tha cho chỗ dựa vững chắc của các đồng nghiệp.

Ngày nghĩ đêm suy.

Rốt cuộc ngự sử cũng nghĩ ra cách giải quyết — Chuộc thân cho tiểu quan.

Đương nhiên phương án thì có thể lập tức nghĩ ra, khó khăn ở chỗ là tiền ở đâu ra.

Ngự sử đại nhân một mình làm quan, sau lưng không có gia tộc làm chỗ dựa.

Hoàng thượng ban thưởng cho phủ đệ, nhưng trong phủ chỉ có năm sáu người hầu.

Tài sản trong nhà tính tới tính lui cũng chỉ có vài lượng bạc.

Quả nhiên là quan nghèo thanh liêm.

Vô hạn đau khổ.

Trong lúc hết đường xoay sở, vô tình tới than thở với hộ bộ thượng thư thì nghe được tin vui (?).

Hoàng thượng muốn phái người xuống châu Tây Nam kiểm tra sổ sách và điều tra quan lại.

Chuyện điều tra việc tham ô của quan lại tuy là rất cực khổ, nhưng dựa theo quy củ của Bích Nguyệt, sau khi lập công trở về sẽ được thưởng nha!

Ban thưởng ít thì hai trăm, nhiều thì hai ngàn!

Từng thổi bạc trắng bóc bay vòng vòng quanh đầu.

Ngự sử đại nhân suy nghĩ một đêm, hôm sau vào cung liền tự đề cử mình.

Hoàng thượng nói, “Người cứ tưởng tượng đi, châu Tây Nam là nơi núi cao hoàng đế xa, nếu có quan viên nào làm chuyện xấu, sợ bị người đem về tấu trình, chơi trò giết người diệt khẩu thì sao?”

Ngự sử đại nhân ý chí kiên định, khẳng khái xúc động phần nộ, ý chí sục sôi.

Hoàng thượng giương mắt nhìn ngự sử thật lâu sau, thấy cả người ngự sử không thoải mái, hoàng thượng thở dài nói, “Người muốn đi thì đi đi.”

Xoay đầu đi tự an ủi mình, đỡ phải cảm thấy phiền lòng.

Thập bát

Đêm trước khi đi.

Trong lòng ngự sử đại nhân không nở.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn tới phủ hình bộ thượng thư một chuyến.

Ngự sử đại nhân lo lắng, “Chuyến này ta không biết sẽ đi bao lâu, có một chuyện, ta xem người là đồng nghiệp nhiều năm, hơn nữa còn là bạn tâm giao, xin hãy giúp ta!”

Hình bộ thượng thư theo trực giác cảm thấy chẳng có chuyện tốt, mặt than hỏi, “Nói đi.”

Ánh mắt ngự sử đại nhân lộ ra hung dữ, “Giúp ta tới Trường Nguyệt lâu nhìn xem tên tiểu quan kia! Ai đã từng ngủ cùng hắn! Ghi lại tên cho ta!”

Hình bộ thượng thư có chút mất hứng, lại mặt than, “Ta không rảnh!”

Ngự sử đại nhân uất hận, “Bằng hữu nhiều năm mà! Chẳng lẽ chỉ có một chuyện dễ dàng như vậy người cũng không đồng ý giúp ta?!”

Hình bộ thượng thư nâng mắt nhìn ngự sử, vô cùng bình tĩnh, “Từ giờ trở đi, chúng ta không còn là bằng hữu nữa.”

Ngự sử đại nhân tức giận, đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt hình bộ thượng thư, “Cái thứ gì! Chẳng phải chỉ nhờ giúp đỡ có một chút thôi sao! Thế mà ngay cả bằng hữu cũng không làm nữa! Hảo! Không giúp thì thôi! Người! Người...!”

Hình bộ vẫn ngồi yên bất động, không nói gì.

Ngự sử đại nhân tức muốn chết, không thể phản kích, chỉ rống giận, “Người đừng mong ta đem đặc sản Tây Nam về cho người!”

Nói xong liền phát áo đi về.

Thập cửu

Ngự sử đại nhân đi hai tháng.

Con đường gian khổ huyết vũ tinh phong tạm thời không nhắc tới.

Tháng sáu.

Châu Tây Nam.

Trong lùm cây vang lên tiếng ve kêu không ngừng.

Ngự sử đại nhân đang ngồi viết tổng kết, trong lòng tâm phiền ý loạn.

Ai cũng không ngờ, đêm qua trên chiến trường hắn đi bắt quan lại để vụt mắt.

Tên kia lạnh lùng mang người chạy vào Trương phủ.

Giải quyết dứt khoát, bắt được thủ phạm của vụ án giết người ở Biên Châu tri phủ, trực tiếp áp giải lên xe đưa về đại lao của hình bộ.

Kết quả này...

Thật sự làm cho ngự sử cực kì buồn rầu!

Ánh sáng trong căn phòng bị cản trở hơn phân nửa.

Ngự sử đại nhân ngắc đầu, không khỏi hừ lạnh, “Người bên hình bộ chính là thô bạo! Còn đoạt công lao!”

Hình bộ thượng thư ngồi xuống ghế, mặt than nói, “Tùy người, muốn nói sao cũng được.”

Ngự sử đại nhân buồn bực, đề bút xuống thật mạnh, “Ta không có gì để nói! Dù sao ta cũng nhìn thấu tác phong của hình bộ! Cường đạo! Kẻ trộm!”

Hình bộ thượng thư mặt than gật đầu, “Ân, là bệ hạ bảo ta làm cường đạo kẻ trộm.”

Ngự sử đại nhân nhú mày, “Người nói cái gì?!”

Hình bộ thượng thư mặt không đổi sắc, “Người ở ngoài sáng kẻ ở trong tối, bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau.”

Ngự sử đại nhân trầm trọng, “Bệ hạ không tín nhiệm ta!”

Hình bộ thượng thư liếc mắt nhìn ngự sử, ánh mắt mang ý vị thâm trường, giọng nói bình tĩnh, “Quan viên dùng đặc sản đi uy hiếp người ta thì bệ hạ phải làm thế thôi.”

Ngự sử đại nhân nhất thời nghẹn lại, không thể phản kích.

Nhị thập

Thứ còn lại chỉ là kết thúc.

Ngự sử xem xét cách làm của hình bộ là thô bạo, cho nên...

Cứ thô bạo đơn giản thế thôi.

Đêm hè.

Tham gia lễ hội ở Tây Nam.

Trên đường có rất nhiều nam thanh nữ tú cầu nguyện gặp được người vừa ý.

Có rất nhiều người, vô cùng náo nhiệt.

Vì để thể nghiệm phong tục tập quán ở đây, ngự sử đại nhân và hình bộ thượng thư cùng đi du ngoạn.

Cho nên...

Ngự sử đại nhân nghi hoặc, “Ta phát hiện, trên đường rất náo nhiệt a.”

Hình bộ thượng thư đáp, “Ân.”

Ngự sử đại nhân liếc mắt nhìn, “Nhưng tại sao bên cạnh chúng ta không có ai hết vậy?”

Hình bộ thượng thư miễn bình luận.

Ngự sử đại nhân nhìn xung quanh người người chen chúc, nghi hoặc không thôi, bất tri bất giác càng đi càng xa.

Lúc phát giác người xung quanh mình càng ngày càng nhiều, lại khó hiểu, xoay đầu hỏi, “Ai, ta nói...”

Người đâu?!

Đưa mắt nhìn.

Một màn xa xa làm trái tim nhất thời đau đớn.

Chỉ thấy người bạn lâu năm hình bộ thượng thư của mình đang đứng trước một quầy bán rong.

Thân hình cao ráo.

Cho dù người trên đường chen chúc, lui tới không ngừng.

Nhưng xung quanh người đó...

Lại không một bóng người.

Sao... lại vậy?!

Ngự sử đại nhân bước tới chỗ hình bộ thượng thư, “Khụ khụ, người đang xem gì vậy?”

Hình bộ thượng thư không chớp mắt, mặt than nhìn đồ trên bàn, “Đặc sản Tây Nam, bánh đậu xanh.”

Nội tâm ngự sử chịu đựng khổ sở, nâng cao âm điệu, “Bộ rảnh lắm hả?! Chỉ là đặc sản thôi mà! Có cần chăm chú như vậy không hả! Có phải ý định của người thật ra là muốn làm trái ta chứ gì!”

Hình bộ thượng thư mặt không thay đổi liếc nhìn ngự sử.

Ngự sử đại nhân giống như bị núi đè, cảm giận ồn ào, “Rồi rồi rồi! Ta mua cho người là được chứ gì! Tiểu ca, bao nhiêu tiền một gói? Cho ta mười gói!”

Hình bộ thượng thư trầm nghĩ, ta không có ý này, ngẫm lại, thôi kệ đi.

Mặt than cầm lấy mười gói đậu xanh.

Người đi đường lúc này mới tới gần bọn họ nhiều hơn.

...

Thập thất

Quay về hoàng đô đã là tháng bảy.

Thời tiết nóng dần.

Nhưng nó lại không phá hư tâm tình của ngự sử.

Bởi vì, rốt cuộc hắn cũng được thưởng.

Mấy ngày nay vào triều, tâm tình hắn rất tốt, rốt cuộc cũng không còn là ngự sử mang tinh thần đi đá gà.

Gặp người khác liền nói chuyện thân thiết, mắt mang ý cười.

Mọi người không hiểu ra sao nhưng đều cảm thấy như gió xuân thổi qua.

Đợi cho tới khi ban thưởng, hình bộ thượng thư còn hảo tâm nói, nếu như không đủ tiền xài, có thể cầm phần thưởng của hắn.

Ngự sử đại nhân vung tay, cong môi cười lạnh bảo không cần! Lúc này hắn rốt cuộc cũng dựa vào sức mình giải quyết một chuyện làm hắn lo lắng, phải làm cho những đồng nghiệp phản bội hắn nhìn thấy rõ ràng!

Hình bộ thượng thư mặt than, trầm nghĩ quả nhiên là thế, khí chất thông dong mấy ngày nay chỉ là một loại biến đổi nhất thời.

Nhị thập nhị

Màn đêm buông xuống.

Ngự sử đại nhân đếm ngân phiếu, ngừng đầu bước chân vào Trường Nguyệt lâu.

Mặc dù là đi cửa sau.

Nhưng sau khi tâm trạng thay đổi, ngự sử đại nhân mới phát hiện, cách bố trí ở Trường Nguyệt lâu rất đẹp.

Hành lang, đình đài lầu các, đều được trang trí bằng màu hồng và xanh lá.

Gió đêm thổi qua, cành trúc lao xao...

Ngự sử đại nhân thả chậm cước bộ.

Nghiêng đầu nhìn chăm chăm cửa sổ khắc hoa văn, đại thán đòi phong bại tục!
Sau đó chợt nghe bên trong truyền ra thanh âm, giọng nói ôn nhu cầu xin tha thứ.
“Ân... xin công tử tha cho Văn Phong... Ngô...”

“!!!”

Cái này... là có ý gì?!

Ngự sử đại nhân chỉ cảm thấy sét đánh đùng đùng! Vạn tiến xuyên tâm!

Máu trong người lập tức chạy ngược dòng lên não!

Hai tay run rẩy, hai chân cũng không đứng vững.

Mặc kệ người khác ngăn cản, hần hùng hổ đi tới đập cửa.

Nhìn thấy tình cảnh bên trong, ngự sử đại nhân thiếu chút nữa là hộc máu, ba hồn bảy phách bay hết.

Chỉ thấy bắp đùi tuyết trắng vắt ngang khuỷu tay nam tử.

Hai chân mở rộng, bạch trọc tự chảy ra, không chịu nổi.

Hai mắt ngự sử đại nhân bốc hỏa, khí thế làm người ta sợ hãi, nghiêng răng nghiêng lợi với tên làng chơi:

“Đồ vô liêm sỉ! Ta muốn giết ngươi!”

Nhị thập tam

Phủ ngự sử.

Phòng ngự sử đại nhân.

Ngự sử nằm trong ổ chăn, giả chết.

Hình bộ thượng thư ngồi một bên uống trà, chế nhạo, “Ngươi đúng là rất có bản lĩnh, thiếu chút nữa gây ra tai nạn chết người.”

Ngự sử đại nhân giả chết.

Hình bộ thượng thư nói tiếp, “Muốn vào đại lao của hình bộ thì cứ nói thẳng, cần gì phiền phức như vậy.”

Ngự sử đại nhân giả chết.

Hình bộ thượng thư tiếp tục, “Thiếu chút nữa ngươi lấy mạng người ta, bệ hạ chắc là biết rồi, ngươi tự suy nghĩ rồi hôm sau lên khai báo đi.”

Ngự sử đại nhân giả chết.

Hình bộ thượng thư nhìn ổ chăn hồi lâu, bất đắc dĩ gọi, “... Nhã Minh.”

Ngự sử đại nhân giả chết.

“Quý Nhã Minh.”

Ngự sử đại nhân xốc chăn lên, lộ ra cái đầu, mắt kiên nhẫn nói, “Muốn nói gì nữa!”

Hình bộ thượng thư bỗng nhiên không nói gì, chỉ có lộ ra mặt than nhìn hần, thản nhiên cho ngự sử một câu trả lời rất thuyết phục và vô cùng muốn đánh, “Không có gì, chỉ muốn gọi ngươi thôi.”

“....”

...

Về phần hôm sau, hoàng thượng hỏi hình bộ thượng thư về tâm tình của ngự sử đại nhân, thượng thư đáp thái độ rất tốt... Ân tình này chắc là ngự sử không biết.

Nhưng thật ra hoàng thượng nhìn chăm chăm hình bộ thượng thư hồi lâu, bỗng nhiên thở dài, “Ái khanh cũng không dễ dàng.”

Hình bộ thượng thư cung kính đáp, “Bệ hạ là thân là thiên tử, quản thiên hạ càng không dễ dàng.”

Hoàng thượng cười như không cười, “Tuy rằng trăm không dễ dàng nhưng cũng có người để trêu đùa giải khuây a.”

Hình bộ thượng thư lại mặt than, đáp, “Có vẻ bệ hạ không được phúc hậu cho lắm.”

Hoàng thượng cười, khoát tay, “Người yên tâm, trăm không thích nam nhân.”

Đoạn tỵ? Ha ha, chỉ là cảm thấy thú vị thôi.

Nhị thập tứ

Đương nhiên ngự sử đại nhân không thể thoát khỏi, tới diện kiến hoàng đế bệ hạ.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, ngự sử đại nhân hùng hùng hổ hổ tới Trường Nguyệt lâu hoàn thành việc kia.

Ai ngờ hắn lại được báo, Văn Phong đã cởi bỏ thân phận, tự mình rời đi.

“Tự mình rời đi!”

Ngự sử đại nhân kinh ngạc không thôi, lớn tiếng lặp lại trước mặt hình bộ thượng thư.

Hình bộ thượng thư nhíu mày, uống trà, “Chẳng phải tốt lắm sao?”

Ngự sử đại nhân nhíu mày, “Người biết cái gì chứ! Hắn mới cởi bỏ thân phận tiểu quan, sao có thể đảm bảo sau này hắn có được sống an nhàn hay không!”

Hình bộ thượng thư đặt tách trà xuống, nâng mắt nhìn ngự sử, “Vậy người cứ tiếp tục lo lắng đi.”

Ngự sử đại nhân cảm giận đứng dậy, “Không được! Hắn từ đó đi ra, thân mình không có năng lực, ta phải đảm bảo sau này hắn có cuộc sống trong sạch mới yên tâm được!”

“...”

Ngự sử đại nhân nhắc chân bước ra ngoài, “Bây giờ ta sẽ tới Trường Nguyệt lâu một chuyến nữa, hỏi xem tin tức hắn đi đâu!”

Hình bộ thượng thư bất đắc dĩ đứng lên muốn tiễn. Lại đụng phải ngự sử đột nhiên dừng lại.

Bởi vì ngự sử đại nhân không hề nghĩ tới.

Người hắn đang lo lắng.

Giờ phút này!

Ngay lúc này!

Ngay ở chỗ này!

Phủ hình bộ thượng thư! Trên hành lang! Đang bưng điểm tâm! Chậm rãi bước tới!

Khi đến gần, mỹ nam còn nở nụ cười với hai vị đại nhân, một mặt than và một vãn vẹo.

Văn Phong hòa nhã nói, “Đại nhân, mới đến sao đã về rồi?”

Ngự sử đại nhân cố nén nội tâm chấn động, chất vấn, “Cái này là sao?!”

Hình bộ thượng thư gật đầu, “Ân, hắn ở phủ của ta, người có thể yên tâm.”

Ngự sử đại nhân tức giận, giơ chân đá, “Cái gì mà người có thể yên tâm? Lục Đình Phong, người phải nói cho rõ ràng! Tại sao người này ở chỗ của người! Người mua hắn về là có mục đích gì! Đâu phải ta không có tiền!”

Hình bộ thượng thư nhìn đôi mắt ngự sử, bình tĩnh nói, “Bởi vì ta nợ hắn.”

Ngự sử đại nhân đơ mắt, “... Nghĩa... nghĩa là sao?”

Hình bộ thượng thư mặt than trần thuật, “Năm năm trước ta xuống Nam Lăng thì gặp hần, vì không đủ khả năng, nên ta không thể giúp hần thoát khỏi kiếp nô tịch.”

Ngự sử đại nhân nặng nề, “... Kịch bản rất giống, nhưng ngươi cũng đừng quẩn luyến đoạn tụ chứ!”

Hình bộ thượng thư gật đầu, “Ân, ta thật ra cũng vô phương, ta đã sớm nói gần đây ta phát hiện mình có xu hướng đoạn tụ, bây giờ thì có thể khẳng định, ta là đoạn tụ, nếu ngươi cảm thấy ghê tởm thì đừng tìm ta nữa.”

“...!!”

4. Chương 4

Nhị thập ngũ

Bằng hữu nhiều năm là đoạn tụ?!

Cả người ngự sử đại nhân không được khỏe lắm.

Đặc biệt còn mua tên tiểu quan mình lo lắng, nghiêm nhiên là muốn sống cuộc sống ngọt ngào với hần rồi còn gì.

Ngũ vị của ngự sử đại nhân bây giờ thật hỗn loạn.

Khiếp sợ, phần nộ, đau khổ, oán hận, không đành lòng...

Cảm giác này so với khi nghe thừa tướng muốn thú nam thê còn... khó hình dung hơn.

Đêm xuống không thể ngủ.

Rất khó khăn để nuốt xuống.

Vốn là nên gờ chân mắng chửi.

Nhưng khi ngự sử đại nhân nhìn thấy mặt than của tên kia, chẳng biết tại sao lại mất đi động lực quả trách.

Đành phải khi gặp nhau trên triều, chỉ có thể lạnh lùng nghiêm mặt.

Giống như tảng băng ngàn năm mãi mãi không thể tan chảy.

Bãi triều, các quan viên tùm năm tùm ba cùng ra về.

Thỉnh thoảng sẽ nghe nhà này hỏi con gái nhà người kia bao nhiêu tuổi, một đại nhân nào đó cười được thiên kim tiểu thư, một đại nhân nào đó bắt rở về nhà vì con gái lấy thư sinh nghèo.

Tướng quân bước tới chỗ ngự sử đại nhân, hẹn bữa nào uống rượu mừng.

Ngự sử đại nhân nghiêm mặt không có phản ứng.

Tướng quân cười nói, “Sao lúc nào cũng thấy ngươi đần mặt ra vậy, chẳng lẽ nhà bọn họ có chuyện vui ngươi cũng khó chịu?”

Ngự sử đại nhân hừ lạnh, “Ta có khó chịu đâu.”

Tướng quân ngạc nhiên, “Ngươi đứng đây chắc cũng được một lúc rồi vậy mà còn không chịu nhận? Ta là thô nhân, cũng chẳng quan tâm đạo lý thành gia lập nghiệp sinh con nối dõi tông đường nhiều lắm, nhưng người ta nói cả một đời người nếu ngay cả bằng hữu cũng không có thì sẽ cô đơn cả đời? Vậy thì cũng quá thê thảm rồi.”

Ngự sử đại nhân bước vài bước.

Tướng quân chưa nhận ra, nhìn thấy bóng dáng của hình bộ thượng thư ở phía trước, vừa đi vừa nói, “Vị triều đình cúc cung tận tụy là tốt, nhưng cũng phải lo nghĩ cho bản thân chứ. Ngươi và Lục đại nhân giống nhau, đều là thanh niên độc thân tài giỏi trong triều, nên dành chút thời gian hảo hảo giải quyết chuyện chung thân đại sự của mình đi!”

Ngự sử đại nhân nghe xong, trào phúng nói, “Hắn đã sớm giải quyết rồi.”

Nhị thập lục

Tâm tình buồn chán, u ám bao phủ.

Ai ngờ nửa tháng sau, u ám đã bao phủ cả triều đình Bích Nguyệt.

Phòng ngự cảnh binh ở Tĩnh Tây đã bị phá.

Bích Nguyệt vì trăm năm thái bình nên chuẩn bị không đủ.

Bọn người kia chọn nơi biên phòng yếu nhất, dùng binh mã cực mạnh.

Trong nửa tháng ngắn ngủi đã phá ba hàng phòng ngự.

Thừa dịp Bích Nguyệt không ứng phó kịp, ở Tĩnh Tây đã trở thành nơi thê lương không một bóng người.

Đây quả thật đã hung hăng tát một cái thật mạnh vào triều đình đang ngồi hưởng phồn vinh.

Hoàng thượng tức giận.

Ngồi trong ngự thư phòng ném cây bút đỏ, chỉ vào người bộ binh mắng suốt nửa đêm.

Xoay đầu lạnh lùng ngồi trên long ỷ, không đốt đèn.

Ngồi một mình trong bóng tối.

Một mình suy tư.

Thật ra có thể trách ai?

Diễn Hạ xuất binh khiêu chiến Bích Nguyệt cũng là do tội lỗi của tổ tiên.

Nếu năm đó, mẫu hậu không hành hạ công chúa Diễn Hạ tới hòa thân đến chết...

Mà nàng công chúa kia lại là tỷ tỷ thân nhất của Diễn Hạ vương...

Thì bây giờ sẽ không gây ra tai họa này.

Hắn cũng không phải sợ giữ không được giang sơn.

Chỉ là trên con đường công thành doanh toại sẽ đổ không ít xương máu...

Vậy có nên ra tay hay không?

Nhị thập thất

Trước khi Bích Nguyệt điều binh, ở Tĩnh Tây liên tiếp truyền về tin tức tháo chạy.

Ai cũng không ngờ tới.

Hoàng thượng đem hình bộ thượng thư nhất phẩm bỏ tù.

Nguyên nhân là thông đồng với địch, phản quốc!

“Không! Điều này làm sao có thể?!”

Ngự sử đại nhân là người thứ nhất xông ra, “Bệ hạ! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Nhất định là bị người khác hãm hại!”

Chúng thần trong lòng hoảng sợ, dưới tình huống nội忧 ngoại loạn ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, ai lại nghĩ hắn dám xông ra to tiếng nói chuyện.

Hoàng thượng nghe xong cũng không tức giận, chỉ nghiêm mặt ném tội trạng xuống dưới.

Một quyển sách.

Bên trong đều là bằng chứng.

Ngự sử đại nhân run rẩy cầm lên xem, xem xong hắn cũng không biết làm sao. ...

Đây xác thực là bút tích của người kia.

Binh bộ thượng thư lần trước bị mắng thảm thiết, lần này tất nhiên không thể từ bỏ cơ hội khóc lóc kể lể, “Bởi vì có người mai phục trong triều đình, bộ binh mới khó lòng phòng bị, cựu thần cũng tự biết có tội, cầu bệ hạ trách phạt...”

Sau đó liền có người bước ra chỉ trích hoặc bày mưu tính kế.

Tình hình rất hỗn loạn.

Thừa tướng nhíu mi không nói lời nào, cứ như vậy quỳ cạnh ngự sử.

Cuối cùng vẫn là do hoàng thượng lên tiếng, “Trẫm cũng không ngờ tới, hắn là người của Diễn Hạ, khi còn bé Diễn Hạ nội loạn, bị lưu ly tới đây, được học hành, làm quan, a, còn là quan lớn... Cuối cùng vẫn không quên quê hương của mình!”

Nhị thập bát

Trước cửa phủ ngự sử.

Ngự sử đại nhân trầm trọng lê bước, vẻ ngoài tiêu điều.

Đang lúc suy nghĩ lung tung, chợt nghe có người gọi.

Xoay đầu nhìn lại, có một nam tử đang đứng dưới bậc cầu thang.

Ngự sử đại nhân ngơ ngác nhìn hồi lâu, giống như lúc này mới kịp phản ứng nhận ra người kia là ai, vẻ mặt bình thản, “Sao người không đi, còn tới chỗ ta làm gì?”

Văn Phong ngẩng đầu nhìn ngự sử, “Năm tháng trước Văn Phong đã đi, lúc đó chỉ ở phủ Lục đại nhân vài ngày, chắc là đại nhân đã hiểu lầm.”

Ngự sử đại nhân không có tinh thần, lẳng lặng đứng đó, “Ta làm hay không thì có liên quan gì, người đâu cần phải giải thích.”

Văn Phong nói, “Thật ra Văn Phong biết nhiều chuyện có liên quan đến Lục đại nhân, nghĩ mãi vẫn muốn tới giải thích cho rõ... Thật ra lúc đó Lục đại nhân vẫn chưa thay mặt Văn Phong chuộc thân, mà là thay Văn Phong lật lại bản án oan của gia tộc mới giúp Văn Phong thoát được kiếp này.”

Ánh mắt ngự sử đại nhân khẽ chuyển.

Văn Phong cong môi, cười miễn cưỡng, “Đại nhân cũng biết Lục đại nhân và Văn Phong gặp nhau ở Nam Lăng, khi đó... hắn từng nói thích ta...”

Ánh mắt ngự sử đại nhân nhìn xuống bậc thang, không biết trong lòng có cảm giác thế nào.

Văn Phong hỏi, “Đại nhân nghe xong có cảm tưởng gì?”

Vẻ mặt ngự sử dờ dẩn, ngón tay không thể khống chế run rẩy.

Văn Phong rũ mắt xuống, “Trong lòng đại nhân nhất định rất đau. Nhưng mà đại nhân, ngài chỉ cần biết rằng, Lục đại nhân nói ra những lời này là trong lúc hôn mê...”

“...”

Văn Phong nói tiếp, “Lục đại nhân thích ngài... lâu lắm rồi. Luôn giấu ở trong lòng không chịu nói ra.”

Nhị thập cửu

Ngự sử đại nhân làm sao về phủ, làm sao rửa mặt, làm sao ăn cơm, làm sao nằm xuống giường, chính hắn cũng không biết.

Chỉ là cả một đêm cũng không ngủ.

Trần trọc dầy vò.

Ba ngày sau xin ý chỉ, hắn mới có thể vào đại lao.

Bên trong ẩm ướt.

Hôi thối, không ánh sáng.

Ngự sử đại nhân từng bước đi tới trước cửa lao của người nọ.

Xuyên qua cửa song sắt nhìn người nọ.

Nhìn không được lên tiếng, “Sao vẫn cứ mặt than là thế nào?”

Hình bộ thượng thư nghe thấy, xoay đầu lại, bước tới vài bước nhìn ngự sử đại nhân, “Chứ sao giờ? Chẳng lẽ cười to một trận?”

Ngự sử đại nhân mở to mắt, nhìn hai bàn tay đối phương cầm song sắt, vết thương trên tay ô ướ, lông mày càng nhíu chặt, “Không cần phải cười to, nhưng cũng phải sầu khổ cho hợp tình huống chứ... Ai... Tay người sao lại bị thương?”

Hình bộ thượng thư trả lời, “Không cần thận bị quệt.”

Ngự sử đại nhân đầu gối gật đầu, “... Vậy lần sau nhớ chú ý.”

Hình bộ thượng thư cảm thấy không còn gì để nói, hỏi, “Rốt cuộc người muốn nói cái gì?”

Ngự sử đại nhân cũng biết mình thất thế, ngẩng đầu khẽ liếc nhìn người nọ, những lời muốn nói nghẹn ở trong ngực, đau đau, “Ta cũng không biết mình muốn nói cái gì...”

Hình bộ thượng thư gật đầu, “Không biết nói gì thì thôi, ta thật cao hứng khi thấy người tới thăm ta.”

Ngự sử đại nhân nhẹ giọng, “Ân... Người là tri âm của ta... Ta tất nhiên...”

Hình bộ thượng thư cắt ngang, “Nhã Minh.”

Ngự sử đại nhân nâng mắt, “Ân?”

Trong ánh mắt hình bộ thượng thư khẽ động, nhìn ngự sử thật lâu, sau đó phun ra một câu, “... Không có gì, chỉ muốn gọi người thôi.”

Ngự sử đại nhân như bị hóc xương, “Ân...”

Hình bộ thượng thư giải thích cho hành vi giống như trêu chọc của mình, “Xin lỗi.”

Ngự sử đại nhân chậm rãi lắc đầu, “Không, là ta xin lỗi.”

Nói xong, cúi đầu, dựa vào song sắt.

Đau lòng khôn xiết.

Nhất thời không nói gì.

Hình bộ thượng thư nhìn nhìn, nhìn không được vươn tay sờ đỉnh đầu ngự sử nhân lúc hắn không thấy.

Ý cười chua xót đặt bên môi, ôn nhu lại bình thản, “... Ta chấp nhận.”

Tam thập

Ngự sử đại nhân bị bệnh.

Đó là kết quả ngồi một mình giữa đêm.

Ốm đau nằm trên giường.

Ý thức giống như rơi vào biển rộng vô biên.

Đau khổ.

Nhiệt độ cơ thể cứ tăng liên tục không có dấu hiệu suy giảm.

Cả ngày lẫn đêm đều nhắm nghiền hai mắt.

Đầy tớ cấp bách tới độ muốn chết.

Hoàng thượng trong lúc bận rộn khi nghe tin cũng phải thái y tới xem.

Thái y quay lại bẩm báo, là ý thức của hần không muốn tỉnh.

Mọi người cũng không có cách.

Dù sao quốc sự vẫn còn vội vàng, chỉ là một người bị bệnh, thật sự không đủ để làm người ta quan tâm.

Vì thế lần bệnh đợt này của ngự sử xem ra rất đau khổ.

Đương nhiên chính hần cũng không biết.

Hần đang mơ.

Trong lúc ý thức vẫn chưa tỉnh lại, hần gặp được một số người và một vài chuyện.

Rất lung tung.

Hần nhìn thấy huynh trưởng của mình trong lúc lạc loạn bị người ta cưỡng bức.

Mà hần thì chỉ có thể trốn trong lùm cây cắn răng khóc.

Hần mơ thấy khuôn mặt xinh đẹp của hoàng hậu, bước tới trước mặt hần, hỏi hần có muốn đi theo không.

Hần còn gặp tiểu điện hạ, nhỏ tuổi hơn hần, cảm y hoa phục, cho dù là đang cười cũng khó nén khí chất của một thiên gia.

Tiểu điện hạ từ từ lớn lên, hai người cùng nhau trải qua điều gì, hần vẫn còn nhớ rất rõ.

Mới phần nộ trước đây, “Người phải phân biệt được rõ ràng đối tượng nên trung thành là ai!”

Lớn lên có chút điềm tĩnh, “Ta là chỗ dựa vững chắc của người.”

Sau khi thành niên lại vui đùa, “Ngoan, người là người của trẫm, trẫm không cưng chiều người thì ai sẽ làm đây.”

Tri ngộ dẫn dắt ân huệ, nặng như thái sơn.

Cho nên hần bất lực.

Ngay cả cứu giúp cũng không thể!

Chỉ có thể trở mặt nhìn người kia bị bắt. Bị thẩm vấn. Bị phạt.

Âm u không ánh sáng. Âm ướt lạnh như băng.

Lần đầu tiên gặp hần rõ ràng không phải cảnh này.

Tuy rằng khuôn mặt không thay đổi nhưng bộ dáng lại chính tề đẹp đẽ.

Một thân hào nhiên chính khí, nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Lúc bản thân nhìn thấy cũng sửng sốt, “Xem ra ở chung không tốt lắm.”

Lại bộ thượng thư lên tiếng trả lời, “Là người mới bên hình bộ chọn, ở chung không tốt cũng là chuyện bình thường.”

Nhưng sau khi tiếp xúc mới phát hiện ra không phải vậy.

“Lục huynh, vụ án bên đài ngự sử xin nhờ hình bộ giúp đỡ chút ít.”

“Ân.”

“Lục huynh, tối rồi sao còn bận rộn công việc, tới đây, ta mời người ăn một bữa ở Liên Hương lâu.”

“Ân, đa tạ.”

“Lục huynh, hôm nay là lễ, sao lại ở đây ngay góc ngồi xử lý công văn tốn thời gian thế, chi bằng ra ngoài chơi một lát?”

“... Cũng tốt.”

“Lục huynh, thật sự đúng là thể phong nhật hạ a! Ta mới vừa nhìn thấy hai vị thanh niên ôm nhau, đúng là không ra thể thống gì!”

“Người phản cảm?”

“Vô nghĩa! Loại chuyện đó quả thực rất vô sỉ, rất ghê tởm!”

“Lục huynh, chúc mừng chúc mừng người thăng nhiệm hình bộ thượng thư!”

“Người lại chọc ta.”

“Đâu có?! Ta thật tâm tới chúc mừng người mà, đi, ta dẫn người đi uống rượu mừng, đêm nay không say không về!”

“... Được rồi.”

“Quý Nhã Minh.”

“Hô... hô...”

“Say rồi?”

“Hô... hô...”

“Say rồi thì về phòng ngủ đi, ở đây sẽ bị cảm.”

“Hô... hô...”

“Nhã Minh?”

“Quý Nhã Minh?”

...

Tam thập nhất

Hơn mười ngày sau.

Ngự sử khởi bệnh.

Bước ra khỏi phòng ngồi trên bậc thang, nhìn mây trên bầu trời.

Giống như đã trải qua nửa cuộc đời.

Cả người trở nên trầm tịch.

Hoàng thượng mặc thường phục hiện ra trước tầm mắt ngự sử đại nhân.

Khoan thai ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hoàng thượng vỗ bả vai ngự sử, “Ái khanh, trăm bót thời gian tới thăm người, người bệnh thì tốt rồi, chẳng phúc hậu gì cả.”

“....”

“Người đó, ngủ cả nửa tháng, ngay cả việc trăm làm biết bao nhiêu đại sự người cũng không biết, không phúc hậu gì hết.”

“....”

Hoàng thượng liền một hơi cần nhân, “Trận chiến ở Tĩnh Tây rốt cuộc cũng như mong đợi, trăm vất vả khổ cực trang bị quân đội núp trong núi rừng ở Úc Tây từ mùa đông năm trước rốt cuộc cũng có tác dụng, đóng cửa đánh chó thiệt là quá sung sướng. Người có nghe tin tức truyền tới tiền tuyến không, chờ qua trận này, trăm sẽ xuất động mười vạn tinh binh tiến vào Diễn Hạ, trả thù, cũng làm cho quốc dân của Diễn Hạ nhìn xem trăm ăn sạch đất đai của hắn thế nào, bồi thường cả năm ăn ngủ không ngon cho trăm...”

Ngự sử đại nhân yên lặng nghe, không nói gì.

Cuối cùng hoàng thượng đứng dậy, vỗ vỗ bả vai ngự sử, “Đúng rồi, cái tên nghịch tặc thông đồng với địch phản quốc, trẫm cũng đã tính xử quyết, ngày mai đó, nếu có rảnh thì tới xem đi.”

Ngự sử đại nhân cả người run lên.

Hoàng thượng liền cảm thấy thỏa mãn, từ bi thở dài, “Căng thẳng cái gì, có phải Lục Đình Phong đâu mà sợ.”

“...!!!”

“Bây giờ hắn đang ở phủ của mình, trẫm ân chuẩn cho hắn vài ngày tịnh dưỡng, người... Hắc! Người chạy đi đâu vậy...”

Tam thập nhị

Phủ hình bộ thượng thư.

Ngự sử đại nhân hùng hổ chạy vào, chỉ vào cái người đang ngồi ngay ngắn ngáp ngáp dài, “Đồ lừa đảo! Vô liêm sỉ!”

Hình bộ thượng thư bất động thanh sắc buông bút, ngẩng đầu nhìn hắn, “Người tới đây làm gì?”

Ngự sử đại nhân quở trách, “Tối đây chửi người!”

“...”

Trong lòng ngự sử tràn đầy căm phẫn, từng bước tiến tới, “Uổng công ta xem người là tri âm! Người lại đi gạt ta?! Thông đồng với địch?! Hừ! Thông đồng với bệ hạ diễn trò thì có! Giờ sao! Đạt được mục đích rồi chứ gì! Bắt được người rồi chứ gì! Vừa lòng chưa?! Cao hứng không?! Lại thêm chiến tích cho hình bộ thượng thư người?! Người... người... người quả thật là cái tên lòng lang dạ sói, vô liêm sỉ, đồ lừa đảo!”

Hình bộ thượng thư im lặng nghe ngự sử mắng, mặt than hỏi, “Vậy người muốn tuyệt giao với ta?”

Ngự sử đại nhân muốn nổ não, mặt vắn vẹo, “Mới chửi có chút xíu người đã muốn tuyệt giao với ta?! Đúng là uổng công ta xem người là bằng hữu!”

Hình bộ thượng thư gật đầu, “Àn, ta cũng không muốn làm bằng hữu với người.”

Ngự sử đại nhân ghen hòng, “Người...”

Hình bộ thượng thư nhìn thẳng mặt ngự sử, “Tính khí táo bạo, chán ghét đoạn tụ, cứ có chuyện gì không vừa mắt là chỉ trích, tức giận mắng chửi, nói chuyện với người ta không để ý cảm tình, chỉ biết tới hạnh phúc của bản thân, mà ta là một tên đoạn tụ, là loại người người ghét nhất, về sau nếu phải ở chung, tất nhiên sẽ chọc giận người, so với mỗi ngày bị người khinh bỉ chán ghét, chi bằng bây giờ liền...”

Ngự sử đại nhân hét lớn, “Người dám!”

Hình bộ thượng thư hỏi, “Vậy tại sao người lại phải tỏ vẻ ủy khuất như thế?”

Ngự sử đại nhân giận nha, máu dâng lên não, đỏ đỏ cả mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xé nát hình bộ thượng thư, “Họ Lục kia, người cố ý có phải không?”

Hình bộ thượng thư hỏi lại, “Cái gì?”

Ngự sử đại nhân phẫn nộ, bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất, mặt đỏ bừng, khóe mắt cũng đỏ, ánh mắt phẫn hận gắt gao nhìn hắn, “Người... người biết rõ... biết rõ...”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Thật sự không nói được.

Hình bộ thượng thư bất đắc dĩ thở dài.

Thử thăm dò, chậm rãi bước tới, mở rộng hai tay.

Cứ như vậy đem người mình thích tám năm trời ôm vào lòng.

Hình bộ thượng thư ôn nhu nói, “Ta biết ta không tốt, nhưng về sau, hãy cho ta ở cùng người.”

Ngự sử đại nhân do dự mãi, nhưng vẫn sa đọa vào đó, nhắm mắt nói, “... Ân.”

Đoạn tỵ, đoạn tỵ.

Cuối cùng hắn vẫn bước vào con đường này.

Ngự sử đại nhân tỏ vẻ không dám nhớ lại chuyện cũ.

Tương lai...

Hắn muốn cào tường a!

...

Phiên ngoại 1

Chiến sự kết thúc.

Đã là một năm sau.

Cảnh xuân mênh mông, hoa đào nở rộ.

Bích nguyệt, đại hôn của hoàng thượng.

Hôm đó...

Ngự sử đại nhân đứng trong nhóm quần thần, nhìn hoàng thượng và hoàng hậu hành lễ.

Trong lòng vui mừng lại rối mù.

...

Hôm đó ở trên đài ngắm trăng.

Xuân đêm, đại yến của quần thần.

Đế hậu phu thê tình thâm.

Trai tài gái sắc, giai ngẫu thiên thành.

Nhìn mọi người vui vẻ, trong lòng cảm thấy thật xứng đôi.

Ngự sử đại nhân trong lòng suy nghĩ, nhìn đế hậu xa xa nhìn không được cảm khái, “Bệ hạ và nương nương đúng là một đôi trời sinh... Quả nhiên, nam thú nữ mới là đạo lý luân thường.”

Hình bộ thượng thư bất động thanh sắc liếc hắn, “Người hâm mộ? Vậy để hôm khác ta thú người về.”

Ngự sử đại nhân nóng giận, “Cái gì mà người hâm mộ?! Người có hiểu trọng điểm trong đó không hả?!”

Hình bộ thượng thư gật đầu, nghiêm túc nói, “Người đang thúc giục ta thú người.”

Ngự sử đại nhân uất ức, chỉ thẳng vào mặt đối phương, “Có phải người muốn chọc ta tức chết đúng không! Ai muốn người thú? Ai muốn gả cho người!”

Hình bộ thượng thư cầm lấy tay ngự sử đại nhân, “Ân, ta biết người xấu hổ.”

Ngự sử đại nhân vừa thẹn vừa giận, “Thả tay ra! Ở đây có nhiều người lắm!”

Hình bộ thượng thư mặt than nắm chặt tay đối phương, bất động thanh sắc thừa nước đục thả câu, “Đêm nay.”

Ngự sử đại nhân từ tức giận chuyển sang xấu hổ, “... Người!”

Hình bộ thượng thư nói, “Thử lại một lần.”

Ngự sử đại nhân máu dâng tới não, tức giận mắng, “Người đừng có được đằng chân đòi lên đằng đầu!”

Hình bộ thượng thư giả diếc làm ngơ.

Ngự sử nhìn thấy Lễ bộ thượng thư đang tới gần.

Ngự sử hoảng hốt không thôi, vừa vội vừa tức, bại trận, “Rồi rồi rồi! Ta đồng ý! Buông tay! Có nghe không hả!”

Hình bộ thượng thư vừa lòng buông tay.

Ngự sử đại nhân rốt cuộc cũng thoát, nhảy sang hai bước, tức giận mắng, “Đê tiện! Bỉ ổi! Vô liêm sỉ!”

...

Ban đêm.

Phủ ngự sử.

Phòng ngủ.

Cửa sổ khắc hoa văn, ánh nến cắt hình.

Đi tới đi lui, bận rộn.

“Ai nha, Lục huynh, ta chợt nhớ đài ngự sử còn một phần công văn chưa xem, người chờ, ta xem xong sẽ vào liền!”

“...”

“Xem xong rồi, người có đói bụng không? Ta gọi nhà bếp làm đồ ăn khuya, người chờ, bọn họ bưng tới liền!”

“...”

“No rồi? Vừa lúc, hôm trước ta có vẽ một bức thư pháp tặng Tổng tiên sinh, người giúp ta ghi lời bình đi, nhìn xem vẽ có giống không?”

“...”

“Cái gì? Muốn ngủ? Chờ tí, gần đây ta phải uống thuốc định thần chống nóng nẩy, bọn họ cũng nên đưa tới rồi!”

“...”

“Ân, uống xong rồi, chờ một lát nữa đi, chờ ta xem...”

“Quý Nhã Minh!”

...

Thật lâu sau.

Ánh đèn đã thổi tắt.

Ngự sử đại nhân đấu tranh cuối cùng, “A! Có muối! Ta cảm giác được mà! Không được ta muốn đốt đèn để đập... Ngô... Ân...”

Hình bộ thượng thư ần nhẫn uất hận, “Người làm ơn đừng bảo toàn chính mình quá đáng như thế nữa!”

Phiên ngoại 2

Đồng dạng khổ đoản đêm xuân.

Bên đây dần dần vang lên tiếng than nhẹ.

Bên kia.

Động phòng hoa chúc.

Gà bay chó sủa.

Hoàng thượng tung chân đá bay hoàng hậu, nổi giận, “Chuyện này rốt cuộc là sao!”

Hoàng hậu bò lại bên chân hoàng thượng, lệ rơi đầy mặt, “Bệ hạ! Hãy vì những công lao thần liêu mình chinh chiến, bỏ qua cho tiểu muội đi! Muốn chém muốn giết, thần chịu hết! Thần chết muôn lần cũng không xóa sạch tội lỗi này! Ô ô ô...”

Sắc mặt hoàng thượng dọa người, nghiêng rầm nghiêng lợ, “Hèn chi trong ngày thành hôn của em gái mà anh cả lại bị bệnh! Không ngờ là tự gởi mình tới làm ấm giường cho trẫm!”

Hoàng hậu khóc lóc, “Bệ hạ! Thần đáng chết muôn lần! Tội không thể tha!”

Hoàng thượng nổi giận đùng đùng, “Người quả thật rất đáng chết!”

Nói xong, liền nhào tới muốn bóp chết “hoàng hậu”.

Ai ngờ hoàng hậu theo thiên tính người tập võ, phản xạ có điều kiện, giãy dụa vung chân đá vào bụng hoàng thượng.

Khí lực đúng là rất mạnh.

Ruột gan đứt từng khúc.

Hoàng hậu hoang mang rối loạn bò tới, “Khụ... khụ khụ... Bệ, bệ hạ không sao chứ?”

Hoàng thượng ôm bụng, mặt nhăn nhó hồi lâu.

“Khụ phi...”

Phun ra một ngụm nước miếng mang máu!

Tĩnh lặng.

Trong điện, nền đỏ, lụa mỏng.

Hoàng thượng bình tĩnh nhìn ngụm máu kia, chậm rãi ngẩng đầu.

Ánh mắt ngoan độc, ngữ khí băng hàn.

Lại cố tình nở nụ cười giận dữ.

Phun ra từng chữ một, “Tướng quân, người... chết... chắc... rồi!”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-su-dai-nhan-bon-tau-tren-con-duong-phan-doi-doan-tu>